

Utgiftsområde 26
Statsskuldsräntor m.m.

Utgiftsområde 26 – Statsskuldräntor m.m.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m.	5
2.1	Utgiftsområdets omfattning.....	5
2.2	Utgiftsutveckling.....	5
2.2.1	Räntor på statsskulden.....	6
2.2.2	Riksgäldskontorets provisionsutgifter.....	9
2.3	Mål för utgiftsområdet.....	9
2.4	Resultatredovisning.....	10
2.4.1	Utvärdering av statens upplåning och skuldförvaltning.....	10
2.5	Budgetförslag.....	10
2.5.1	1:1 Räntor på statsskulden	10
2.5.2	1:2 Oförutsedda utgifter.....	11
2.5.3	1:3 Riksgäldskontorets provisionsutgifter	12
3	Preliminär utvärdering av statsskuldförvaltningen	13
3.1	Utvärdering av statsskuldförvaltningen.....	13
3.1.1	Mål, ansvarsfördelning och styrning av statsskulden.....	13
3.2	Regeringens riktlinjebeslut och utvärdering av Riksgäldskontorets upplåning och skuldförvaltning.....	13
3.2.1	Vissa förändringar i statsskuldens sammansättning.....	13
3.2.2	Statsskuldens löptid inom riktlinjernas styrintervall	15
3.2.3	Positivt resultat i den löpande positionstagningen.....	16
3.2.4	Marknads- och skuldvard för att uppnå det långsiktiga målet	17
3.3	Kostnaden för statsskulden minskade.....	18
3.3.1	Den genomsnittliga effektiva räntan har minskat	18
3.4	Risker i statsskuldförvaltningen	19

1 Förslag till riksdagsbeslut

Regeringens förslag:

Riksdagen anvisar anslagen för budgetåret 2026 inom utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m. enligt tabell 1.1.

Tabell 1.1 Anslagsbelopp

Tusental kronor

Anslag

1:1	Räntor på statsskulden	26 800 000
1:2	Oförutsedda utgifter	10 000
1:3	Riksgäldskontorets provisionsutgifter	145 200
Summa		26 955 200

2 Utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m.

2.1 Utgiftsområdets omfattning

Utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m. omfattar räntor på statsskulden, oförutsedda utgifter och Riksgäldskontorets provisionsutgifter i samband med upplåning och skuldförvaltning. Utgiftsområdet omfattas inte av utgiftstaket för staten.

2.2 Utgiftsutveckling

Kostnaderna för statsskulden påverkas i första hand av skuldens storlek och räntenivåerna vid de tidpunkter som skuldinstrumenten ges ut. En del av statsskulden är exponerad mot utländsk valuta, varför valutakursrörelser också påverkar kostnaderna. För realskulden, dvs. skuld med inflationssäkrad avkastning, påverkas kostnaderna på motsvarande sätt av hur konsumentprisindex utvecklas. Därutöver kan Riksgäldskontorets upplåningsstrategi och upplåningsteknik få stora effekter enskilda år, vilket kan medföra att de sammantagna utgifterna varierar kraftigt över tid, eftersom statsskuldräntorna redovisas kassamässigt.

Utgifterna för utgiftsområdet beräknas komma att uppgå till 30,6 miljarder kronor 2025 (se tabell 2.1), vilket är 1,8 miljarder kronor högre än vad som anvisades i statens ursprungliga budget för 2025. Utgifterna för anslaget 1:1 *Räntor på statsskulden* beräknas bli 1,9 miljarder kronor högre än vad som anvisades i den ursprungliga budgeten för 2025. Det beror på högre inhemska räntor, att Riksgäldskontoret emitterar obligationer till s.k. underkurs och valutaförluster.

För 2026 beräknas utgifterna för utgiftsområdet minska med 3,6 miljarder kronor jämfört med prognosen för 2025 och sammantaget uppgå till 27,0 miljarder kronor, vilket är en minskning med 1,8 miljarder kronor jämfört med vad som anvisats 2025 (se tabell 2.2). Förändringen förklaras i huvudsak av ett förbättrat räntenetto för den del av räntebetalningar på statsskulden som avser Riksgäldskontorets in- och utlåning till bl.a. myndigheter, valutavinster och överkurser vid emission. För 2027 och 2028 beräknas utgifterna uppgå till 32,2 respektive 42,7 miljarder kronor, vilket är 3,4 respektive 13,9 miljarder kronor högre än vad som anvisats 2025. De högre nivåerna dessa år förklaras framför allt av högre inhemska räntor som en följd av en växande statsskuld.

De beräknade utgifterna för statsskuldräntor redovisas närmare i tabell 2.4.

Tabell 2.1 Utgiftsutveckling inom utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m.

Miljoner kronor

	Utfall 2024	Budget 2025 ¹	Prognos 2025	Förslag 2026	Beräknat 2027	Beräknat 2028
1:1 Räntor på statsskulden	20 119	28 600	30 500	26 800	32 000	42 500
1:2 Oförutsedda utgifter	1	10	0	10	10	10
1:3 Riksgäldskontorets provisionsutgifter	78	145	98	145	145	145
Äldreanslag	25 000					
2024 2:1 Återställning av Riksbankens eget kapital	25 000					
Totalt för utgiftsområde 26 Statsskuldräntor m.m.	45 198	28 755	30 598	26 955	32 155	42 655

¹ Inklusive beslut om ändringar i statens budget 2025 och förslag till ändringar i samband med denna proposition.

**Tabell 2.2 Förändringar av utgiftsramen 2026–2028 för utgiftsområde 26
Statsskuldräntor m.m.**

Miljoner kronor

	2026	2027	2028
Anvisat 2025¹	28 755	28 755	28 755
Beslutade, föreslagna och aviserade åtgärder			
<i>varav BP26</i>			
Överföring till/från andra utgiftsområden			
Övrigt	-1 800	3 400	13 900
Ny utgiftsram	26 955	32 155	42 655

¹ Statens budget enligt riksdagens beslut i december 2024 (bet. 2024/25:FIU10). Beloppet är således exklusive beslut om ändringar i statens budget.

2.2.1 Räntor på statsskulden

Faktorer som påverkar utgifterna

Ränteutgifterna påverkas av storleken på statsskulden, svenska och utländska räntenivåer samt den svenska kronans växelkurs mot andra valutor. Även Riksgäldskontorets upplåningsteknik har stor betydelse för utgifterna för räntor på statsskulden.

Statsskulden och statens budgetsaldo

Statsskuldens storlek förändras i takt med statens budgetsaldo och ändrade skulddispositioner m.m. En skulddisposition kan exempelvis bestå av en omvärdering av valutaskulden, dvs. lån i utländsk valuta, till aktuella valutakurser.

Utfallet för statens budgetsaldo var negativt 2024. Budgetsaldot beräknas även bli negativt alla prognosåren 2025–2028 (se Förslag till statens budget, finansplan m.m. avsnitt 8.2). Som en följd därav beräknas den konsoliderade statsskulden som andel av BNP öka från 17 till 18 procent av BNP 2025 och vidare till i genomsnitt 20 procent av BNP 2026–2028.

Ränte- och valutakursutveckling

Statsobligationsräntorna sjönk i Sverige under 2010-talet. De i ett historiskt perspektiv låga statsobligationsräntorna har därefter stigit sedan årsskiftet 2021/22 i takt med Riksbankens beslut att strama åt penningpolitiken med snabba räntehöjningar. Under 2024 och 2025 har statsobligationsräntorna sjunkit som en följd av Riksbankens beslutade räntesänkningar och förväntningar om hur styrräntan kommer att utvecklas framöver.

Värdet på den svenska kronan påverkar ränteutgifterna för lån i utländsk valuta. En svagare krona ökar ränteutgifterna för lån i utländsk valuta, och en starkare krona minskar utgifterna. Dessutom påverkas ränteutgifterna av realiserade valutakursdifferenser, som uppstår när lån i utländsk valuta förfaller. Om kronan stärkts sedan lånet togs uppstår en valutavinst, och vice versa.

Historiska slutkurser 2024, och prognoser för ett urval av räntor och växelkurser perioden 2025–2028, redovisas i tabell 2.3.

Tabell 2.3 Urval av räntor och växelkurser 2024–2028, slutkurser

Procent, om inte annat anges. Utfall 2024, prognos 2025–2028.

	2024	2025	2026	2027	2028
Statsskuldväxel 6-månaders	2,3	1,7	1,7	1,7	1,8
Statsobligation 5-års	2,2	2,2	2,3	2,4	2,5
Statsobligation 10-års	2,3	2,5	2,6	2,7	2,7
Tyskland 5-års	2,2	2,3	2,5	2,6	2,7
USA 6-månaders	4,2	4,0	3,7	3,3	3,0
Växelkurs SEK/EUR	11,5	11,1	10,9	10,7	10,6
Växelkurs SEK/USD	11,0	9,5	9,2	9,0	8,8

Källa: Egna beräkningar.

Upplåning

Den upplåningsteknik som Riksgäldskontoret väljer kan på kort sikt få betydande effekter på ränteutgifterna, främst genom att utgifterna omfördelas över tid, t.ex. genom över- eller underkurser i samband med emissioner av statsobligationer. Överkurser uppstår om marknadsräntan understiger obligationens kupongränta vid emissionstillfället. Köparen av obligationen är då beredd att betala ett högre pris, eftersom detta kompenseras av en högre löpande avkastning fram till dess att obligationen förfaller. På motsvarande sätt uppstår underkurser om marknadsräntan överstiger obligationens kupongränta vid emissionstillfället.

Kursförluster uppstår när Riksgäldskontoret köper tillbaka obligationer och marknadsräntan vid köptillfället understiger kupongräntan. Valutakursförluster uppstår på instrument i utländsk valuta om värdet på den svenska kronan är lägre vid förfallotidpunkten än då kontraktet ingicks.

Statsskulden består av lån i svenska kronor respektive i utländsk valuta. Valutaskulden utgörs av nominella låneinstrument i utländsk valuta medan den inhemska skulden både består av nominella och reala låneinstrument. Närmare tre fjärdedelar av statsskulden är finansierad med nominella lån i svenska kronor. De två låneinstrument som framför allt används är statsobligationer och statsskuldväxlar.

Statsskuldväxlar har en löptid som normalt uppgår till mellan tre och tolv månader. En statsskuldväxel är ett s.k. nollkuponginstrument. Räntan utgörs av skillnaden mellan det belopp som staten får när växeln emitteras och det belopp som staten återbetalar vid förfall. Den korta löptiden på statsskuldväxlar innebär att de refinansieras relativt ofta, vilket medför att en förändring av räntenivån relativt snabbt påverkar räntekostnaderna.

Nominella statsobligationer har en fast årlig kupongränta, som betalas ut årligen med ett lika stort belopp varje gång. Normalt finns omkring tio olika statsobligationer utfärdade samtidigt, med en löptid på mellan 1 och 15 år. År 2009 emitterades dock en 30-årig obligation, 2012 en 20-årig obligation, 2020 en 25-årig obligation och 2021 en 50-årig obligation. Inledningsvis brukar kupongräntan och marknadsräntan vara ungefär densamma. När marknadsräntan förändras får det till följd att obligationer som senare emitteras inom ramen för samma lån får en över- eller underkurs. När Riksgäldskontoret emitterar obligationer med överkurs uppstår en ränteinkomst, och när emitteringen sker till underkurs uppstår en ränteutgift.

Realobligationer innebär förenklat uttryckt att köparen får en real ränta plus kompensation för inflation. Kupongräntan för realobligationer räknas upp med inflationen, liksom det lånade beloppet som återbetalas på förfalldagen. Det innebär att en stor del av räntan betalas först när lånet förfaller. I likhet med vad som gäller för

nominella obligationer uppstår det i samband med detta över- och underkurser, som utöver skillnaden mellan kupongräntan och marknadsräntan även är beroende av inflationen.

Statsskulden är även till viss del exponerad mot utländsk valuta. Nivån på exponeringen styrs av de riktlinjer för statsskuldens förvaltning som årligen beslutas av regeringen. I riktlinjerna för 2023 förändrades styrningen av statsskuldens exponering i utländsk valuta, från att valutaexponeringen ska vara oförändrad till att den ska avvecklas successivt och anta riktvärdet noll fr.o.m. 2027.

Även i riktlinjerna för 2025 ändrades styrningen av statsskuldens sammansättning. De nu gällande riktlinjerna leder till en ökad andel nominell kronskuld och en minskad andel real kronskuld. Enligt tidigare riktlinjer skulle andelen realskuld långsiktigt vara 20 procent av statsskulden. Enligt riktlinjerna för 2025 ska den utestående stocken real kronskuld minska successivt och realskulden ska vid utgången av 2029 uppgå till en målnivå på ca 80 miljarder kronor. Vidare ska skuldslaget beräknas i nominellt belopp exklusive upplupen inflationskompensation till skillnad från tidigare då skuldslaget beräknats i nominellt belopp till aktuell valutakurs inklusive upplupen inflationskompensation.

Statsskuldräntornas utveckling

De utgiftsmässiga statsskuldräntorna för 2024–2028 redovisas närmare i tabell 2.4.

Tabell 2.4 Utgiftsmässiga statsskuldräntor 2024–2028

Miljarder kronor. Utfall 2024, prognos 2025–2028.

	2024	2025	2026	2027	2028
Räntor på lån i svenska kronor	12,2	27,5	27,5	35,0	45,5
Räntor på lån i utländsk valuta	2,1	0,7	0,3	0,0	0,5
Över-/underkurser vid emission	2,3	3,5	2,0	1,3	1,0
Summa räntor	16,6	31,7	29,8	36,3	47,0
Räntor på in- och utlåning	4,4	-1,5	-3,5	-4,5	-4,5
Valutakursförluster/-vinster	-0,6	0,5	-1,5	0,5	-0,5
Kursförluster/-vinster	-0,3	-0,2	0,1	-0,3	0,5
Summa ränteutgifter	20,1	30,5	24,9	32,0	42,5

Källor: Riksgäldskontoret och egna beräkningar.

Av tabell 2.5 framgår de kostnadsmässigt redovisade statsskuldräntorna, som bl.a. används vid beräkningen av statens finansiella sparande. Redovisningen i tabell 2.5 utgår från posten Summa räntor i tabell 2.4, varefter en kostnadsjusteringspost har lagts till. De realiserade valutakurs- och kursförlusterna, som påverkar ränteutgifterna, beaktas således inte vid beräkningen av de kostnadsmässiga räntorna. Inte heller orealiserade omvärderingar av statsskulden som härrör från ändringar i marknadsräntor eller växelkurser tas upp som kostnader för statsskulden. De kostnadsmässiga statsskuldräntorna har normalt en något jämnare utveckling över tid än de utgiftsmässiga räntorna.

Tabell 2.5 Kostnadsmässiga statsskuldräntor 2024–2028

Miljarder kronor. Utfall 2024, prognos 2025–2028.

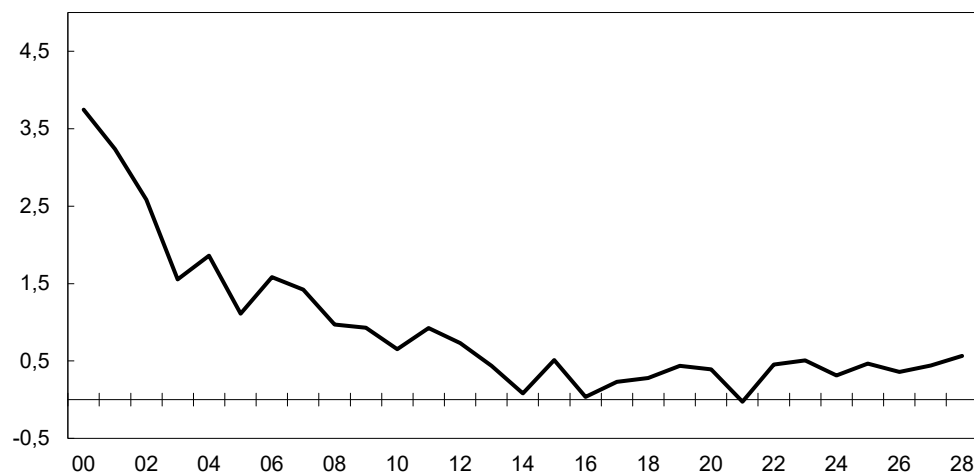
	2024	2025	2026	2027	2028
Summa räntor enligt tabell 2.4	16,6	31,7	29,8	36,3	47,0
Summa kostnadsjustering	-0,2	-16,0	-8,5	-10,0	-17,0
Summa räntekostnader	16,4	15,7	21,3	26,3	30,0

Källor: Riksgäldskontoret och egna beräkningar.

Diagram 2.1 visar de utgiftsmässiga statsskuldräntornas utveckling över en längre tidsperiod i förhållande till BNP. Under 2000-talet har en lägre statsskuld och ett lägre ränteläge tillsammans med ekonomisk tillväxt bidragit till att statsskuldräntorna kommit att motsvara en mindre andel av BNP.

Diagram 2.1 Utgifter för statsskuldräntor 2000–2028

Procent av BNP. Utfall 2000–2024, prognos 2025–2028.

Källor: Ekonomistyrningsverket och egna beräkningar.

2.2.2 Riksgäldskontorets provisionsutgifter

Provisionsutgifternas utveckling

Riksgäldskontoret betalar ut provisioner till olika marknadsaktörer för att de upprätthåller infrastrukturen i marknaden genom att sälja, marknadsföra och lösa in Riksgäldskontorets produkter. Dessa utgifter belastar anslaget 1:3 *Riksgäldskontorets provisionsutgifter*.

Samtliga provisionsutgifter i samband med upplåning och skuldförvaltning redovisas vid sidan av utgiftstaket, vilket innebär att de behandlas på samma sätt som ränteutgifterna på statsskulden.

Provisionsutgifterna varierar över tid. Det beror på att volymerna för upplåning via olika instrument och metoder skiljer sig åt mellan åren. Provisionsutgifterna styrs till största delen av vilka upplåningskanaler som används. Vissa upplåningsinstrument ger inte upphov till rörliga kostnader, medan andra gör det. För de största upplåningsvolymerna är försäljningsprovisionerna fasta. En upplåning via syndikering, dvs. genom att Riksgäldskontoret anlitar en grupp av banker som genomför försäljningen, leder till höga provisioner som är beroende av volymen. Avvägningen mellan vilka instrument som ska användas görs av Riksgäldskontoret inom de ramar som regeringen gett genom riktlinjerna för statsskuldens förvaltning. Avvägningen inkluderar alla kostnader som är förknippade med upplåningen, inklusive räntekostnaden och eventuella provisioner. Sammantaget beräknas provisionsutgifterna för de lån Riksgäldskontoret hanterar uppgå till 97,7 miljoner kronor 2025, 118,4 miljoner kronor 2026 samt 65,4 miljoner kronor per år 2027 och 2028.

2.3 Mål för utgiftsområdet

Målet för statsskuldförvaltningen är att skulden ska förvaltas så att kostnaden för den långsiktigt minimeras, samtidigt som risken i förvaltningen beaktas. Förvaltningen ska

ske inom ramen för de krav som penningpolitiken ställer (5 kap. 5 § budgetlagen [2011:203]).

2.4 Resultatredovisning

2.4.1 Utvärdering av statens upplåning och skuldförvaltning

Vartannat år lämnar regeringen en skrivelse till riksdagen med en utvärdering av statens upplåning och skuldförvaltning. Åren däremellan redovisar regeringen sin preliminära syn på den genomförda statsskuldskörelsen i budgetpropositionen. En sådan redovisning lämnas i avsnitt 3.

2.5 Budgetförslag

2.5.1 1:1 Räntor på statsskulden

Tabell 2.6 Anslagsutveckling 1:1 Räntor på statsskulden

Tusental kronor

2024	Utfall	20 119 210	Anslagssparande	1 880 790
2025	Anslag	28 600 000 ¹	Utgiftsprognos	30 500 000
2026	Förslag	26 800 000		
2027	Beräknat	32 000 000		
2028	Beräknat	42 500 000		

¹ Inklusive beslut om ändringar i statens budget 2025 och förslag till ändringar i samband med denna proposition.

Ändamål

Anslaget får användas för utgifter för räntor på statsskulden.

Skälen för regeringens förslag

Tabell 2.7 Förändringar av anslagsnivån 2026–2028 för 1:1 Räntor på statsskulden

Tusental kronor

	2026	2027	2028
Anvisat 2025¹	28 600 000	28 600 000	28 600 000
Beslutade, föreslagna och aviserade åtgärder			
Makroekonomisk utveckling			
Volymer			
Överföring till/från andra anslag			
Övrigt	-1 800 000	3 400 000	13 900 000
Förslag/beräknat anslag	26 800 000	32 000 000	42 500 000

¹ Statens budget enligt riksdagens beslut i december 2024 (bet. 2024/25:FiU10). Beloppet är således exklusive beslut om ändringar i statens budget.

Regeringen beslutar om den övergripande styrningen av statsskuldens förvaltning i det årliga riktlinjebeslutet senast den 15 november varje år. Riksgäldskontoret lämnar förslag till riktlinjer som remitteras till Riksbanken. I riktlinjebeslutet fastställs bl.a. skuldens löptid samt fördelningen mellan nominell skuld i svenska kronor, real skuld i svenska kronor och statsskuldens exponering i utländsk valuta. Inom de ramar som regeringen fastställer har Riksgäldskontoret mandat att fatta beslut om hur statsskulden ska förvaltas. Utgångspunkterna för statsskuldskörelsen är det av riksdagen beslutade målet för statsskuldspolitik, att kostnaderna för statsskulden långsiktigt minimeras samtidigt som risker beaktas, och att förvaltningen ska ske inom ramen för de krav som penningpolitiken ställer. De risker som avses beskrivs närmare

i avsnitt 3. Högre utgifter för räntor 2025 än anvisade medel (se tabell 2.6) har medfört att den tillåtna anslagskrediten om högst 10 procent som föreskrivs i 3 kap. 8 § första stycket budgetlagen har utnyttjats. För att finansiera den utnyttjade anslagskrediten ökas anslaget med 1 900 000 000 kronor 2026. Utgifterna för räntor på statsskulden beräknas till 26 800 000 000 kronor för 2026 inklusive finansiering av utnyttjad anslagskredit 2025.

Regeringen föreslår att 26 800 000 000 kronor anvisas under anslaget 1:1 *Räntor på statsskulden* för 2026. För 2027 och 2028 beräknas anslaget till 32 000 000 000 kronor respektive 42 500 000 000 kronor.

2.5.2 1:2 Oförutsedda utgifter

Tabell 2.8 Anslagsutveckling 1:2 Oförutsedda utgifter

Tusental kronor

2024	Utfall	1 074	Anslagssparande	8 926
2025	Anslag	10 000 ¹	Utgiftsprognos	0
2026	Förslag	10 000		
2027	Beräknat	10 000		
2028	Beräknat	10 000		

¹ Inklusive beslut om ändringar i statens budget 2025 och förslag till ändringar i samband med denna proposition.

Ändamål

Anslaget får användas för oförutsedda utgifter inklusive utgifter för ersättningar till enskilda för skador av statlig verksamhet enligt en dom som fått laga kraft eller efter uppgörelse samt för utgifter för skador inom landet som uppkommit under tidigare krigsförhållanden. Medel från anslaget tas i anspråk efter beslut av regeringen i varje enskilt fall.

Skälen för regeringens förslag

Tabell 2.9 Förändringar av anslagsnivån 2026–2028 för 1:2 Oförutsedda utgifter

Tusental kronor

	2026	2027	2028
Anvisat 2025¹	10 000	10 000	10 000
Beslutade, föreslagna och aviserade åtgärder			
Överföring till/från andra anslag			
Övrigt			
Förslag/beräknat anslag	10 000	10 000	10 000

¹ Statens budget enligt riksdagens beslut i december 2024 (bet. 2024/25:FIU10). Beloppet är således exklusive beslut om ändringar i statens budget.

Regeringen bedömer att det alltjämt behövs ett anslag för oförutsedda utgifter och för vissa speciella ändamål om andra medel inte står till förfogande (jfr prop. 1997/98:1 utg.omr. 26 avsnitt 4). Kammarkollegiet bör därför efter beslut av regeringen även fortsättningsvis få betala ut ersättningar av detta slag. Regeringen kommer i efterhand att redovisa för riksdagen vilka utgifter som täckts genom att medel från anslaget tagits i anspråk. Finansiering av utgifter från anslaget ska ske genom indrag från annat anslag. Användningen av anslaget och beslutade indrag med anledning av detta redovisas i årsredovisningen för staten.

Regeringen föreslår att 10 000 000 kronor anvisas under anslaget 1:2 *Oförutsedda utgifter* för 2026. För 2027 och 2028 beräknas anslaget till 10 000 000 kronor per år.

2.5.3 1:3 Riksgäldskontorets provisionsutgifter

Tabell 2.10 Anslagsutveckling 1:3 Riksgäldskontorets provisionsutgifter

Tusental kronor

2024	Utfall	77 959	Anslagssparande	67 241
2025	Anslag	145 200 ¹	Utgiftsprognos	97 700
2026	Förslag	145 200		
2027	Beräknat	145 200		
2028	Beräknat	145 200		

¹ Inklusive beslut om ändringar i statens budget 2025 och förslag till ändringar i samband med denna proposition.

Ändamål

Anslaget får användas för utgifter för Riksgäldskontorets provisionskostnader i samband med upplåning och skuldförvaltning.

Skälen för regeringens förslag

Tabell 2.11 Förändringar av anslagsnivån 2026–2028 för 1:3 Riksgäldskontorets provisionsutgifter

Tusental kronor

	2026	2027	2028
Anvisat 2025¹	145 200	145 200	145 200
Beslutade, föreslagna och aviserade åtgärder			
Överföring till/från andra anslag			
Övrigt			
Förslag/beräknat anslag	145 200	145 200	145 200

¹ Statens budget enligt riksdagens beslut i december 2024 (bet. 2024/25:FiU10). Beloppet är således exklusive beslut om ändringar i statens budget.

Med stöd av 3 kap. 9 § budgetlagen får regeringen besluta att anslaget 1:1 *Räntor på statskulden* samt andra utgifter för upplåning och skuldförvaltning får överskridas om det är nödvändigt för att fullgöra statens betalningsåtaganden. Bemyndigandet utnyttjades senast 2009, då utfallet på anslaget 1:3 *Riksgäldskontorets provisionsutgifter* uppgick till 212 miljoner kronor, vilket var 52 miljoner kronor högre än vad som anvisats av riksdagen. De relativt höga variationerna mellan olika år, och det faktum att risken är större för att utgifterna avviker uppåt, beaktas vid beredningen av budgetförslaget.

Regeringen föreslår att 145 200 000 kronor anvisas under anslaget 1:3 *Riksgäldskontorets provisionsutgifter* för 2026. För 2027 och 2028 beräknas anslaget till 145 200 000 kronor per år.

3 Preliminär utvärdering av statsskuldsförvaltningen

3.1 Utvärdering av statsskuldsförvaltningen

Regeringen utvärderar den förda statsskuldspolitiken i en skrivelse till riksdagen vartannat år, och åren mellan skrivelserna redovisas en preliminär utvärdering i budgetpropositionen. Nedan redovisas den preliminära utvärderingen av statsskuldspolitiken för perioden 2020–2024. Målet för statsskuldsförvaltningen är långsiktigt. Förvaltningen utvärderas rullande över femårsintervall.

Våren 2024 överlämnade regeringen skrivelsen Utvärdering av statens upplåning och skuldförvaltning 2019–2023 (skr. 2023/24:104) till riksdagen. I skrivelsen bedömde regeringen att dess riktlinjer och Riksgäldskontorets tillämpning av riktlinjerna i allt väsentligt låg i linje med det statsskuldspolitiska målet under utvärderingsperioden. Under utvärderingsperioden minskade den okonsoliderade statsskulden. Lånebehovet varierade kraftigt från år till år, men var totalt sett negativt. Snittkostnaden för skulden ökade jämfört med föregående utvärderingsperiod. Inflationen nådde en topp på 12,3 procent i slutet av 2022 mot bakgrund av bl.a. stigande energipriser och utbudstörningar relaterade till covid-19-pandemin, för att sedan sjunka snabbt. Kostnaden för statsskulden, mätt som kostnadsmässiga räntor enligt värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde, ökade under perioden från historiskt låga nivåer, med en kraftig ökning under 2022 som främst berodde på den höga inflationen och en svagare krona, för att åter sjunka något under 2023. Nästa utvärderingsskrivelse, som kommer att avse 2021–2025, överlämnas till riksdagen i april 2026.

3.1.1 Mål, ansvarsfördelning och styrning av statsskulden

Målet för statsskuldspolitiken är att statens skuld ska förvaltas så att kostnaden för skulden långsiktigt minimeras samtidigt som risken i förvaltningen beaktas. Förvaltningen ska ske inom ramen för de krav som penningpolitiken ställer (5 kap. 5 § budgetlagen).

Utifrån målet beslutar regeringen årliga riktlinjebeslut om den övergripande styrningen. Riksgäldskontoret ansvarar för att upplåning och förvaltning görs i enlighet med målet och inom ramen för de riktlinjer som regeringen beslutat. Till grund för regeringens beslut ligger bl.a. Riksgäldskontorets förslag till riktlinjer som regeringen låter Riksbanken yttra sig över.

Målet för statsskuldsförvaltningen innebär att regeringens riktlinjebeslut baseras på en avvägning mellan långsiktig kostnad och risk. Avvägningen görs främst genom valet av löptid och statsskuldens sammansättning. Se vidare om risker i statsskuldsförvaltningen under avsnitt 3.4.

3.2 Regeringens riktlinjebeslut och utvärdering av Riksgäldskontorets upplåning och skuldförvaltning

3.2.1 Vissa förändringar i statsskuldens sammansättning

Statsskulden är fördelad på flera skuldslag i syfte att minska risken i statsskuldsförvaltningen utan att öka kostnaderna. En exponering mot flera skuldslag sprider riskerna, då kostnaderna för de olika skuldslagen vanligtvis inte varierar på samma sätt över

tiden. Samtidigt är det önskvärt att upprätthålla tillräckligt stor handelsbar volym i alla skuldslag för att möjliggöra likvida andrahandsmarknader, vilka kan bidra till lägre upplåningskostnad över tid. Statsskulden består framför allt av nominella lån i kronor, men även av real skuld i kronor och valutaskuld. Enligt riktlinjerna för statsskuldens sammansättning 2024, som var oförändrade jämfört med 2023, skulle andelen real kronaskuld långsiktigt vara 20 procent av statsskulden, statsskuldens exponering i utländsk valuta avvecklas successivt för att anta riktvärdet noll fr.o.m. 2027 och resterande statsskuld bestå av en nominell kronaskuld.

Andelen real kronaskuld utgjorde ca 22 procent av statsskulden 2024, vilket är något över riktvärdet på 20 procent. Den reala kronaskulden är svår att styra på kort sikt, eftersom marknaden är liten, likviditeten är sämre än för andra skuldslag och andelen inte kan anpassas med hjälp av derivat på samma sätt som för valutaskulden. Förändringar på kort sikt kan därför medföra omotiverat stora kostnader. Riksgäldskontoret anpassar emissionsvolymen av realobligationer för att styra andelen realskuld mot det långsiktiga riktvärdet, som i riktlinjerna för 2024 var 20 procent av statsskulden.

I riktlinjerna för 2025 beslutade regeringen att Riksgäldskontoret ska fortsätta att emittera realobligationer, men att den utestående mängden gradvis ska minska. Målet är att realobligationsskulden ska uppgå till ca 80 miljarder kronor vid slutet av 2029. Den främsta anledningen är att den nuvarande andelen varken bedömts bidra till att minska de samlade kostnaderna eller riskerna i statsskulden, vilket analyser från Riksgäldskontoret visat på. Givet den låga statsskulden är det dessutom svårt att upprätthålla en god likvid andrahandsmarknad för både nominella och reala obligationer. Det finns därför skäl att prioritera nominella statsobligationer framför realobligationer vid upplåning. Det finns dock skäl för att behålla skuldslaget som en mindre del av statsskulden. Ett skäl till detta är att realskulden skulle kunna bli ett kostnadsminimerande inslag i framtiden. Ett annat skäl är att om Riksgäldskontoret i framtiden skulle behöva öka upplåningen kraftigt kan man potentiellt nå fler investerare genom att låna i flera skuldslag.

Den valutaexponerade delen av statsskulden ska avvecklas successivt och anta riktvärdet noll fr.o.m. 2027. Riksgäldskontorets analysarbete inför riktlinjeförslaget för 2015–2018 visade att valutaexponeringen inte systematiskt kunde sänka kostnaden för statsskulden, och regeringen beslutade därför i riktlinjerna för 2015 att valutaexponeringen successivt skulle minska. Efter beslut i riktlinjerna för 2020 var valutaexponeringen i stort sett oförändrad under 2020–2022 i avvaktan på ny översyn. Under 2022 slutfördes översynen och resulterade i ett riktlinjebeslut om att statsskuldens valutaexponering skulle avvecklas successivt fr.o.m. 2023. Sedan beslutet har statsskuldens valutaexponering minskat i jämn takt (uttryckt i utländsk valuta) och består nu av euro och schweiziska franc.

Den faktiska sammansättningen av statsskulden har varit relativt nära regeringens riktlinjer 2023 och 2024, vilket innebär att statsskuldens sammansättning bedöms vara i linje med riktlinjerna. Löptiden för statsskulden har också legat inom riktvärdesintervallet och bedöms därmed vara i linje med riktlinjerna, se tabell 3.1.

Tabell 3.1 Andel av skuld och löptid per skuldslag har varit inom riktlinjerna

	Riktlinjer 2023		Faktiskt utfall 2023		Riktlinjer 2024		Faktiskt utfall 2024	
	Andel av skulden	Löptid	Andel av skulden	Snitt löptid	Andel av skulden	Löptid	Andel av skulden	Snitt löptid
Real kronskuld	20 %		23,5 %	4,9	20 %		22,0 %	4,2
Nominell kronskuld	Resterande		69,0 %	5,4	Resterande		72,4 %	5,0
Kronskulden				5,3				4,8
Valutaskuld	Avvecklas ¹		7,5 %	0,2	Avvecklas ¹		5,7 %	0,2
Statsskulden ²		3,5–6		4,7		3,5–6		4,4

Anm.: Löptiden för alla skuldslag mäts som Macaulayduration med enheten år.

¹ I riktlinjerna för 2023 fastslogs att statsskuldens exponering i utländsk valuta ska avvecklas successivt och anta riktvärdet noll fr.o.m. 2027.

² I riktlinjerna för 2020 fastslogs ett gemensamt löptidsmål (intervall) för hela statsskulden.

Källa: Riksgäldskontoret.

Statliga gröna obligationer

Gröna obligationer utgör ett komplement till de traditionella statsobligationerna och omfattas av riktlinjerna för nominella statsobligationer. De medel som lånas upp sätts i relation till utgiftsposter i statens budget som rör hållbara investeringar och projekt. Valet av utgifter görs utifrån Sveriges miljö- och klimatmål. Under 2023 och 2024 emitterade Riksgäldskontoret inga nya statliga gröna obligationer.

3.2.2 Statsskuldens löptid inom riktlinjernas styrintervall

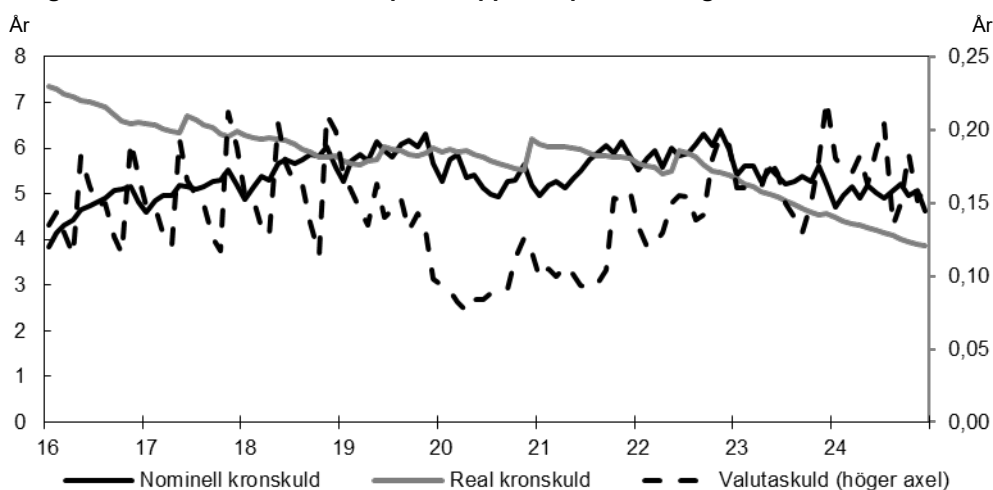
Valet av löptider för statsskuldens olika skuldslag har betydelse för avvägningen mellan kostnad och risk i statsskuld förvaltningen. Riktvärdesintervallet för statsskuldens löptid har inte förändrats under den aktuella femårsperioden. En kort löptid indikerar att skulden möter en ny ränta oftare, och vice versa. Ju större andel av skulden som består av korta och rörliga lån, desto känsligare är statsskulden för förändrade marknadsräntor. Löptidspremien motsvarar den strukturella besparingen av att låna i korta löptider jämfört med långa löptider. Under 2024 sjönk svenska marknadsräntor i takt med att Riksbanken sänkte styrräntan, och den genomsnittliga räntenivån på svenska statsobligationer var lägre än 2023. Vid slutet av 2024 var dock räntorna på fem- och tioåriga statsobligationer något högre än ett år tidigare. Hur marknadsräntorna utvecklas har normalt sett mindre betydelse för Riksgäldskontorets övergripande avvägning mellan kostnad och risk. Vid avvägning mellan kostnad och risk samt mellan olika risker är det snarare strukturella förändringar såsom utvecklingen av olika typer av premier (t.ex. löptidspremier) och statsskuldens storlek över tid som har betydelse.

I riktlinjerna för statsskuldens förvaltning för 2020 slutförde regeringen en renodling av styrningen av statsskulden då ett gemensamt löptidsmål (intervall) för hela statsskulden infördes. Enligt riktlinjerna för 2020–2024 ska löptiden, mätt som Macaulayduration, dvs. den genomsnittliga nuvärdesviktade återstående löptiden av kassaflöden, för hela statsskulden vara mellan 3,5 och 6 år, se tabell 3.1. För att bibehålla transparensen mot marknadens aktörer ska Riksgäldskontoret fastställa interna riktlinjer och utvärdera löptiden för respektive skuldslag. Under 2024 fastställde regeringen i riktlinjebeslutet för 2025 att löptidsmålet framöver ska vara genomsnittlig räntebindningstid (engelska Average Time to Refixing, ATR). Statsskuldens löptid ska fortsatt vara mellan 3,5 och 6 år. ATR påverkas inte av marknadsräntans svängningar och kan därför ge en mer stabil styrning.

Statsskuldens löptid under 2024 var, i likhet med 2023, inom riktlinjernas styrintervall under hela året. I diagram 3.1 visas statsskuldens löptider uppdelat på skuldslag. Den gemensamma löptidsstyrningen för hela statsskulden medför en flexibilitet så att Riksgäldskontoret snabbt kan anpassa de separata styrintervallen och upplåningen. Omsvängningen från överskott till underskott i statens budget innebar att statens upplåning ökade under 2024. Det högre upplåningsbehovet under 2024 finansierades med en ökad obligationsupplåning och en fortsatt förhållandevis stor kortfristig upplåning. Riksgäldskontoret höjde emissionsvolymen av nominella statsobligationer i flera steg under året, vilket tillsammans med Riksbankens försäljningar gjorde att utbudet av statsobligationer ökade. Den årliga emissionsvolymen av nominella statsobligationer var 72 miljarder kronor 2024, vilket innebar en ökning från 45 miljarder kronor 2023. Riksgäldskontoret gav även ut en tvåårig obligation för totalt 2 miljarder US-dollar, för att upprätthålla en närvaro på den internationella kapitalmarknaden.

Under 2024 ökade upplåningen i likviditetsförvaltningen, inte minst i december då nettolånebehovet blev större än väntat. Att underskottet i budgetsaldot blev större än förväntat i november beror på såväl högre utgifter och nettoutlåning som lägre skatteinkomster än prognostiserat. Variationen i kassan var stor under året och Riksgäldskontoret hade periodvis stora överskott att hantera. Vid underskott i kassan lånar Riksgäldskontoret medel både på den svenska och den europeiska dagslåne-marknaden, men ger även ut certifikat i utländsk valuta eller emitterar extra i någon av de två kortaste statsskuldväxlarna. Överskott i kassan innebär att Riksgäldskontoret behöver hitta placeringsalternativ inom de ramar som styr likviditetsförvaltningen i finans- och riskpolicyn. Under 2024 gjorde Riksgäldskontoret placeringar främst i riksbankscertifikat, men även i omvända repor och utländska statspapper.

Diagram 3.1 Statsskuldens löptider uppdelat på skuldslag

Anm.: Löptiden mäts som Macaulayduration med enheten år.

Källa: Riksgäldskontoret.

3.2.3 Positivt resultat i den löpande positionstagningen

För att sänka den förväntade kostnaden och minska riskerna i förvaltningen kan Riksgäldskontoret, i begränsad omfattning, justera exponeringen av taktiska skäl genom s.k. positionstagning i valutor och räntor. Med positionstagning avses transaktioner som syftar till att sänka kostnaderna för statsskulden med beaktande av risk, eller sänka riskerna för statsskulden med beaktande av kostnad och som inte motiveras av underliggande låne- eller placeringsbehov. Riksgäldskontorets löpande positionstagning i utländska valutor och räntor visade ett positivt resultat på

5 miljoner kronor 2024, jämfört med 11 miljoner kronor 2023, se tabell 3.2. Av det riskmandat som regeringen ger i riktlinjerna utnyttjades bara en liten del under 2024, ca 1 procent. Riskmandat för den löpande positionstagningen innebär att den samlade risken i utländsk valuta inte får överstiga ett bestämt belopp. Sedan mars 2018 har Riksgäldskontoret ingen extern positionstagning, dvs. med hjälp av externa förvaltare, och sedan utgången av 2022 har Riksgäldskontoret stängt positionen för starkare krona.

Tabell 3.2 Resultat för den löpande positionstagningen

Positionstagning	2020	2021	2022	2023	2024	Totalt	Genomsnitt
Resultat, miljoner kronor	39	16	95	11	5	166	33
Sharpekvot	1,2	0,6	3,9	0,5	0,2		1,3
Riskutnyttjande, procent	1,1	1,0	0,8	0,7	1,0		0,9

Anm.: Resultatet redovisas i termer av marknadsvärden. Riskutnyttjandet uttrycks i förhållande till regeringens beslutade mandat om 300 miljoner kronor, mätt som daglig Value-at-Risk vid 95 procents sannolikhet. I budgetpropositionen för 2024 (prop. 2023/24:1 utg. omr. 26 avsnitt 3.2.3) redovisades resultat för intern positionstagning, extern positionstagning och position för starkare krona, inklusive sammanställning för den totala löpande positionstagningen samt den totala positionstagningen. Den interna positionstagningen utgör sedan utgången av 2022 både den totala löpande positionstagningen och den totala positionstagningen.

Källa: Riksgäldskontoret.

Resultatet av Riksgäldskontorets positionstagning varierar mellan åren och utvärderas därför i femårsperioder. Under 2020–2024 var det genomsnittliga nettoresultatet för den löpande positionstagningen 33 miljoner kronor per år. Sharpekvoten, som är ett mått på avkastningen i förhållande till risken, var i genomsnitt 1,3 för perioden.

3.2.4 Marknads- och skuldvard för att uppnå det långsiktiga målet

Riksgäldskontoret ska genom marknads- och skuldvard bidra till att statspappersmarknaderna fungerar väl, i syfte att uppnå det långsiktiga målet om kostnadsminimering med beaktande av risk. Strategierna syftar till att bibehålla en god likviditet och infrastruktur på marknaden, kommunicera tydligt med en hög transparens samt att agera förutsägbart. Riksgäldskontoret har tidigare publicerat bl.a. prognoser över lånebehovet och upplåningens fördelning på olika skuldslag och instrument tre gånger per år. Från och med 2025 kommer rapporten att publiceras två gånger per år (i maj och november). Samtidigt avser myndigheten att tydligare informera om vilka statsobligationer som ska emitteras.

Varje år genomför Riksgäldskontoret en extern undersökning av svenska investerare och återförsäljares bedömning av myndighetens strategier och agerande, vilken kan tolkas som en bedömning av marknadsaktörernas generella förtroende för statsskuld-förvaltningen. Till och med 2022 ingick även internationella investerare i undersökningen, men i 2023 års mätning var svaren för få för att ge ett tillförlitligt resultat. För 2024 års undersökning tillfrågades bara svenska marknadsaktörer.

Undersökningen för 2024 visar att förtroendet för Riksgäldskontoret är högt hos aktörerna på den svenska statspappersmarknaden, sammantaget ca 4 på en skala från 1 till 5 hos myndighetens svenska återförsäljare och investerare. Förtroendet hos Riksgäldskontorets återförsäljare sjönk 2021 från 4,1 till 3,7 vilket var den lägsta nivån sedan undersökningen startade. Skälen till försämringen i förtroendet skiljer sig åt men den ansträngda likviditeten på marknaden var återkommande i flera kategorier bland respondenterna. Förtroendet ökade både 2022 och 2023, till 3,8 respektive 4,2. Förtroendet sjönk återigen något 2024 till 4,0. Även förtroendet hos svenska investerare sjönk mellan 2020 och 2021 för att sedan öka 2022. Förtroendet låg 2023 kvar på samma nivå, 3,9, men ökade 2024 till 4,1.

3.3 Kostnaden för statsskulden minskade

Kostnaden för statsskulden påverkas i första hand av skuldens storlek och marknadsräntorna vid varje lånetillfälle, men även av valutakursrörelser, eftersom en del av statsskulden är exponerad mot utländsk valuta. På motsvarande sätt påverkas realskuldens kostnad av hur konsumentprisindex utvecklas. Utöver detta påverkar regeringens riktlinjer och Riksgäldskontorets förvaltning av statsskulden också skuldens kostnader och risker.

Sedan 2018 redovisar Riksgäldskontoret kostnaden för statsskulden utifrån värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde. Metoden följer internationell standard för redovisning av finansiella skulder som hålls till förfall och innebär att instrumenten värderas till sin emissionsränta med löpande omvärdering av inflations- och valutakursrörelser.

Kostnaden för statsskulden, mätt som kostnadsmässiga räntor utifrån värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde, uppgick 2024 till 17 miljarder kronor eller 0,3 procent av BNP, se tabell 3.3. Det var 8 miljarder kronor lägre än för 2023 och 2 miljarder kronor lägre än genomsnittet för den senaste femårsperioden. Efter flera år av förhållandevis höga räntekostnader sjönk de kostnadsmässiga räntorna 2024 till följd av lägre inflation. När inflationen sjunker minskar den del av kostnaden för realobligationer som beror på inflationen (inflationskompensation). Kostnaden för den del av skulden som är exponerad mot utländsk valuta minskade något i kronor, vilket beror på att den utestående skulden var lägre 2024 än 2023. Den främsta orsaken till att kostnaden för den nominella skulden ökade något var att kostnaden för statsskuldväxlar ökade 2024 jämfört med 2023, på grund av såväl större volym som högre ränta.

Tabell 3.3 Kostnaden för statsskulden

Miljarder kronor

Skuldslag	2020	2021	2022	2023	2024	Snitt 5 år	Standard- avvikelse
Nominell kronskuld	6	4	5	8	10	7	2
Real kronskuld	3	4	18	13	3	8	6
Valutaskuld	-2	2	10	5	4	4	5
Totalt	6	9	34	25	17	19	11

Anm.: Beloppen är avrundade och överensstämmer därför inte alltid med summan. Kostnaden för statsskulden redovisas utifrån värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde. Räntor på Riksgäldskontorets nettoutlåning ingår inte i redovisningen. Risker i termer av standardavvikelse har beräknats på månadsdata i rullande tolv månadersperioder för 2020–2024. Tidserien har reviderats för den reala kronskulden 2020 och 2021 jämfört med budgetpropositionen för 2024 (prop. 2023/24:1 utg.omr. 26 avsnitt 3.3) eftersom Riksgäldskontoret har gjort en rättning av det upplupna anskaffningsvärdet för ett antal realobligationer som varit felaktigt registrerade i affärssystemet. Felet har inneburit att kostnaden för dessa obligationer inte blivit korrekt periodiserad över tid mellan utgivandet och 2021.

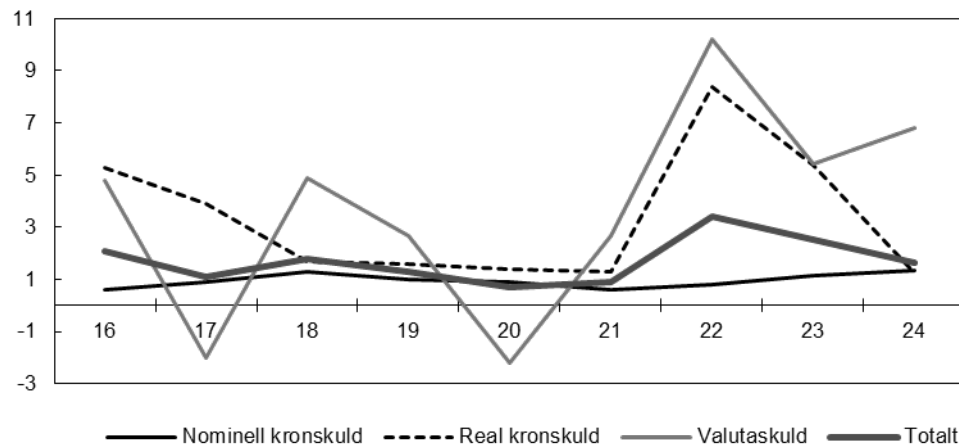
Källa: Riksgäldskontoret.

3.3.1 Den genomsnittliga effektiva räntan har minskat

För att ställa kostnaden för statsskulden i relation till statsskuldens storlek redovisas måttet genomsnittlig effektiv ränta. Måttet följer värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde, som beskrivs ovan. Diagram 3.2 visar hur den genomsnittliga effektiva räntan har utvecklats för de olika skuldslagen och sammantaget för hela statsskulden sedan 2016. Kostnaden mätt som den genomsnittliga effektiva räntan är i genomsnitt lägst för den nominella kronskulden. Kostnaden för den reala kronskulden ökade kraftigt 2022 på grund av den kraftigt ökade inflationen, men har sedan minskat i takt med att inflationstakten minskat. Kostnaden för den valutaexponerade skulden varierar till följd av valutakurssvängningar och ökade 2024 mätt som genomsnittlig effektiv ränta, eftersom kronan försvagades mot euron och den schweiziska francen.

Diagram 3.2 Genomsnittlig effektiv ränta per skuldslag

Procent

Anm.: Kostnaden redovisas utifrån värderingsprincipen upplupet anskaffningsvärde. Räntor på Riksgäldskontorets nettoutlåning ingår inte i redovisningen. Risken i termer av standardavvikelse har beräknats på månadsdata i rullande tolv månadersperioder för 2016–2024.

Källa: Riksgäldskontoret.

Som nämns i avsnitt 3.2.1 beslutade regeringen i riktlinjerna för 2023 att statsskuldens exponering i utländsk valuta ska avvecklas successivt fr.o.m. 2023 och anta riktvärdet noll fr.o.m. 2027. Vid jämförelse med en hypotetisk neddragning på 20 miljarder kronor per år 2020–2024 var valutaexponeringen 56 miljarder kronor högre vid slutet av 2024 än om minskningen hade fortsatt enligt 2019 års riktlinjebeslut. Högre valutaexponering ökar statsskuldens känslighet för valutakursförändringar. Under utvärderingsperioden försvagades kronan, vilket ökade kostnaden för statsskulden med 1,1 miljarder kronor 2024 och 7,1 miljarder kronor över hela perioden. Den totala effekten kan fastställas först när exponeringen är helt avvecklad.

3.4 Risker i statsskuldförvaltningen

Risken i statsskuldportföljen definieras på övergripande nivå i termer av variationer i statsskuldens kostnader. De riskfaktorer som driver kostnaden är förändringar i räntor, inflation och valutakurser, men även statsskuldens storlek påverkar variationen i räntekostnaderna. Statsskuldens löptider och sammansättning styr exponeringen mot dessa risker.

I tabell 3.3 redovisas risken i termer av standardavvikelse för kostnaden de senaste fem åren. Kostnadsvariationen är högst för realskulden. Det beror på att skulden, till skillnad mot den nominella kronskulden, påverkas av förändringar i inflationen. Kostnadsvariation är näst störst i valutaskulden vilket främst beror på variationer i valutakursen, men även på den kortare löptiden i valutaskulden.

Det finns även andra typer av risker i statsskuldförvaltningen, bl.a. refinansieringsrisken, som avser risken för att förfallande lån bara kan ersättas med nya lån till märkbart högre kostnader, eller i extremfallet inte kan ersättas alls. Refinansieringsrisken anses vanligtvis bli högre ju större lån som förfaller den närmaste tiden. Refinansieringsrisken uttryckt som andel av skulden som förfaller inom det närmaste året och inom 1–3 år har varit stabil under den senaste femårsperioden. Andelen skuld som förfaller inom det närmaste året har legat på drygt 20 procent, vilket är nära ett historiskt genomsnitt. Även andelen som förfaller inom 3 år har varit relativt jämn under perioden.

Ytterligare risker i statsskuldshöjningen är finansieringsrisken, som avser risken att det blir svårt eller kostsamt att ta upp nya lån, och motpartsrisken, som avser risken att en motpart inte fullgör sina förpliktelser i en transaktion.